

Sygn. akt VI Ka 460/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Waldemar Masłowski

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Lesława Kwapiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2013 r.

sprawy **A. S.**

oskarżonego z art. 234 kk i inne

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 24 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 85/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. S. uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. B. kwotę 442, 80 zł w tym 82, 80 zł podatku od towarów i usług za sporządzenie środka odwoławczego,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części tj. w kwocie 140 złotych zwalniając go od ponoszenia kosztów w pozostałym zakresie.

Sygn. akt VI Ka 460/13

UZASADNIENIE

A. S. oskarżony było to, że:

I. w dniu 6 maja 2011 r. w K., woj. (...) przed Sądem Rejonowym w K. poprzez złożenie prywatnego aktu oskarżenia fałszywie oskarżył A. T. o popełnienie przestępstw wyczerpujących znamiona z art. 216§1kk i art. 217§1kk w zw. z art. 11§2kk, polegających na naruszeniu nietykalności cielesnej i kierowaniu pod adresem A. S. słów wulgarnych, których w rzeczywistości nie popełnił,

tj. o czyn z art. 234kk,

II. w dniu 22 czerwca 2010 roku i 22 grudnia 2011 roku w K., woj. (...) działając w zamiarze bezpośrednim podzegał M. W. do składania fałszywych zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w K. toczącym

się w sprawie o sygn. IIK 209/11 na okoliczności naruszenia nietykalności cielesnej A. S. i kierowania pod jego adresem słów wulgarnych przez A. T. w sytuacji, gdy fakty te w rzeczywistości nie miały miejsca,

tj. o czyn z art. 233§1kk,

III. w dniach 16 listopada 2011r. i 23 listopada 2011r. w K., woj. (...)w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru podzegał P.S. do fałszywego oskarżenia A. T. o popełnienie wykroczenia polegającego na zniszczeniu ocieplenia rur kanalizacyjnych, wodnych i CO i złożenia fałszywych zeznań w toku postępowania w sprawie o wykroczenie (...)przed funkcjonariuszami z Komendy Powiatowej Policji w K., w sytuacji gdy fakty te nie miały miejsca,

tj. o czyn z art. 18§2kk w zw. z art. 234 i art. 18§2kk w zw. z art. 233§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 12kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 24 czerwca 2013r. (sygn. akt VIIIK 85/13):

1. A. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 234kk i za to na podstawie art. 234kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
2. A. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, przyjmując, że nakłaniał świadka M. W. do składania fałszywych zeznań w dniu 22.06.2010r. oraz nieustalonego dnia przed rozprawą sądową z dnia 22.12.2011r. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, to jest czynu z art. 18§2kk w zw. z art. 233§1kk w zw. z art. 12kk i za to na podstawie art. 233kk w zw. z art. 19§1kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
3. uniewinnił A. S. od popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku,
4. na podstawie art. 85kk i art. 86§1kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt 1 i 2 wyroku i wymierzył A. S. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec A. S. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata,
6. na podstawie art. 73§1kk oddał A. S. w okresie próby pod dozór kuratora,
7. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. B. kwotę 988,92 zł, w tym kwotę 184,92 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług,
8. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił A. S. od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym nie wymierzył mu opłaty.

Apelację skierowaną przeciwko orzeczeniu o karze wywiódł obrońca oskarżonego i zarzucił rażącą surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego A. S., a nadto do jego właściwości i warunków osobistych, a zwłaszcza wieku.

Stawiając powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego w części dotyczącej kary i wymierzył karę znacznie łagodniejszą, proporcjonalną do stopnia ustalonej winy oskarżonego, z uwzględnieniem istniejących okoliczności łagodzących.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę okazała się niezasadną w stopniu oczywistym.

Prawidłowo Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe a zgromadzone dowody poddał swobodnej ocenie, zgodnej z wymogami przepisu art. 7 kpk. W świetle przeprowadzonych w toku rozprawy głównej dowodów sprawstwo i wina oskarżonego A. S. w popełnieniu przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów nie budzą wątpliwości. Ustalenia w zakresie sprawstwa i winy oraz przyjętej w wyroku Sądu I instancji kwalifikacji prawnej nie były kwestionowane w apelacji, trafność rozstrzygnięć w tym zakresie nie budzi zastrzeżeń sądu odwoławczego.

Obrońca zarzucił w apelacji rażąco surowość orzeczonej wobec oskarżonego kary nie precyzując, czy kwestionuje rodzaj i wymiar kary orzeczonej wobec A. S. za poszczególne przypisane mu czyny przestępcze, czy wyłącznie karę łączną i wniósł o orzeczenie kary „znacznie łagodniejszej”.

Oczywistym jest, iż zmiana kary w instancji odwoławczej może nastąpić tylko wówczas, gdy kara orzeczonej za poszczególne przypisane oskarżonemu przestępstwa i kara łączna nie daje się akceptować z powodu różnicy między nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej. Sytuacja taka – zdaniem Sądu Okręgowego – nie ma miejsca w niniejszej sprawie, co czyni niezasadnym podniesiony w apelacji zarzut oparty na przepisie art. 438 pkt 4 kpk.

W kontekście ustalonych przez Sąd Rejonowy okoliczności dotyczących oskarżonego tj. uprzedniej karalności, w tym także na szkodę pokrzywdzonego A. T., zaplanowanego i konsekwentnie realizowanego przestępczego działania, bezwzględności w dążeniu do skutku, braku refleksji mimo, iż działanie to było rozciągnięte w czasie, lekceważeniu oczywistych zasad praworządnego postępowania nie sposób uznać, by wymierzone oskarżonemu kary za poszczególne przypisane mu przestępstwa i kara łączna „raziły” surowością. Obrońca nie wykazał w apelacji okoliczności, które świadczyłyby, iż Sąd Rejonowy błędnie ocenił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, podniósł wyłącznie, iż Sąd ten w procesie orzekania o karze niedostatecznie uwzględnił okoliczności łagodzące a to „podeszły wiek oskarżonego i stan jego zdrowia”.

Orzeczonej wobec oskarżonego zaskarżonym wyrokiem kara łączna sześciu miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby jest karą właściwą wychowawczo wobec niepoprawnego oskarżonego, skonfliktowanego z pokrzywdzonym, zasadnie też Sąd Rejonowy oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora. Kara ta została ukształtowana w sposób wyważony, jest karą sprawiedliwą a przede wszystkim właściwą wychowawczo; w sytuacji przestrzegania przez oskarżonego norm prawnych tak orzeczonej kara nie spowoduje dlań żadnych negatywnych skutków a świadomość powyższego winna wymusić w oskarżonym wolę postępowania w przyszłości w sposób zgodny z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym.

Nie znajdując podstawy faktycznej i prawnej dla uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego i uznając tę apelację za oczywiście bezzasadną Sąd II instancji zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy utrzymał w mocy.

Oskarżony utrzymuje się z niewysokiej emerytury co przesądziło o zasądzeniu odeń kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w części tj. w kwocie 140 złotych i zwolnieniu od ponoszenia ich w pozostałym zakresie.

Koszty nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym zasądzone zostały od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.IX.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

uk.